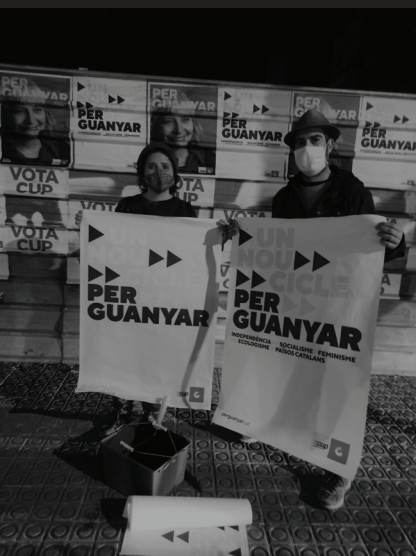

infoCUP

UN NOU CICLE PER GUANYAR

Venim d'una profunda crisi econòmica i social. De patiment. D'una dècada de lluita, amb victòries, i amb decepcions sonades de la nostra classe política. Recordem el rescat milionari als bancs, l'escàndol de reforma exprés de la Constitució espanyola per avalar l'austeritat, però recordem també les retallades a la sanitat pública, a l'educació o els milers de desnonaments als PPCC.

cadència tancat en els seus propis absurds, i és per això que **necessitem una esmena a la totalitat plantejada des de la solidaritat, la sobirania i, sobretot, la defensa de la vida.**

El primer requisit per a la proposta de futur és defensar els drets democràtics d'un estat amenaçador, i insistir en el fet que les treballadores hem de tenir un paper vinculant en tota presa de decisions. Només sobre aquesta base es podran proposar alternatives radicals com **dissenyar polítiques industrials per afrontar la destrucció de la producció, facilitar la transició verda, suprimir les desigualtats i afrontar la finançament creant institucions financeres públiques.**

En segon lloc, és necessari avançar cap a formes de control democràtic i col·lectiu capaces de limitar el poder del mercat, i establir programes de planificació i de control públic dels sectors estratègics. La sanitat, l'educació, l'energia, l'alimentació, la distribució, la banca, l'habitatge, la recerca i la innovació, entre d'altres, són sectors que han d'estar sota control democràtic i públic, i en cap cas poden funcionar amb la lògica del mercat. Apostem pel plantejament explícit de la planificació econòmica i del debat sobre què cal produir.

La crisi del 2008 va enfrontar frontalment amb l'auge de l'independentisme, projecte emancipador en el qual la CUP hem intentat **ser l'altaveu de les lluites** i ser un tensor en els eixos nacional i social. **Nosaltres érem i som les del «referèndum o referèndum».** I aquest referèndum de l'1 d'octubre va portar-nos a viure la jornada de mobilització més gran de les últimes dècades, però també ens ha deixat una confusió col·lectiva. En el cicle que vam obrir el 2014, amb el 9-N, i fins a l'1 d'octubre, l'independentisme va fer un camí enfocat a l'estratègia compartida. No obstant, **de l'1 d'octubre fins avui, la dinàmica ha estat de conflicte, de baralles i de poca visió de país.**

Però ara ens toca parlar sense por, amb sinceritat. Ens toca reprendre el fil de l'1-0. Continuar l'embat sostingut contra un estat demofòbic. I és que venim d'un cicle de regressió del moviment independentista, però també de resiliència, de solidaritat i de resistència col·lectives.

I ara la Covid-19 ha canviat les prioritats, les quotidianitats i les nostres vides. Per això hem treballat amb unes **propostes que puguin respondre tant a la situació d'emergència sanitària, econòmica i política** com a la situació del moviment independentista i el paper que hem de jugar. L'actual crisi ens ha reafirmat en la necessitat de fer front a un sistema en de-

Ara, l'independentisme ha de poder respondre a un projecte col·lectiu, segur i que atengui a la fragilitat col·lectiva. I en aquest context iniciem un nou cicle en què pretenem ser no només un agent actiu i responsable en relació amb el país, sinó també compartir l'anàlisi que fem del moment i tenir la força necessària per dur a terme les nostres propostes en un cicle de confrontació democràtica amb l'Estat.

Cal que continuem sent un agent de canvi, vota CUP!

Habitatge en temps d'incertesa

Els sous baixos, els ERTES, les cues per reclamar l'Ingrés Mínim Vital, els tancaments de negocis amb mesures restrictives que cada setmana varien i sembla que no ens duen a cap millora porten a la disminució d'ingressos de la classe obrera i a enormes dificultats per a fer front a les despeses d'habitatge. Tots aquests detonants estan provocant que hi hagi un volum elevat d'impagaments que ara mateix ja s'està convertint en una bombolla a punt d'explotar. Els indicadors són clars: ens trobem a les portes d'una nova crisi d'habitatge.

Davant d'això, els intents de les administracions centrals de desenvolupar mesures que pal·liin aquesta situació són insuficients, com serien l'aturada temporal dels desnonaments, la moratòria del pagament de quotes hipotecàries durant l'estat d'alarma, els intents de regulació dels preus del lloguer, la compensació econòmica a especuladors per tal que no executin ordres de desnonament... **Hem de ser capaces de revisar-les amb una mirada crítica per detectar si realment són una solució o ens portaran a nous cicles especulatius.** L'engranatge de la indústria financera i immobiliària està molt ben pensat per desviar la nostra atenció cap a altres problemàtiques.

Les notícies dels mitjans de comunicació no ens mostren com bancs ni grans fortunes s'enriqueixen amb l'especulació dels nostres drets bàsics com l'habitatge, sinó que criminalitzen aquelles persones que per subsistir han hagut d'ocupar o s'han hagut d'autoorganitzar per defensar el seu dret a un habitatge "digne". Es dediquen molt efusivament a mostrar el cas dels okupes que han ocupat el pis d'un petit propietari, però no el desnonament d'una família sense oferir una alternativa habitacional i executat en la majoria de casos per ordre de bancs i grans tenidors.

Tot i la pandèmia, en què suposadament era indispensable que ens quedéssim a casa, veiem que aquests especuladors no s'aturen. A partir de l'1 de juliol es van tornar a disparar les ordres de desnonament a Catalunya. Durant l'estat d'alarma els serveis jurídics dels bancs i els grans tenidors van dedicar els esforços a veure com podien saltar-se la legalitat amb relació als desnonaments i, un cop els jutjats van tornar a estar operatius, van llançar l'allau d'ordres. Només a Barcelona hi havia ajornades 788 ordres de desnonament.

Davant de tot això, el 22 de desembre del 2020, s'aprova el Decret 37/2020 de mesures urgents per fer front a situacions de vulnerabilitat que intenta protegir les persones de que siguin expulsades de les seves llars. **Però aquest decret segueix compensant als grans propietaris i bancs retribuint-los econòmicament a preu de mercat quan aquests desnonaments es paralitzen.**

Ens trobem de nou amb un altre rescat a la banca i als grans capitals en comptes de la vida de les persones. Hem de considerar que molts d'aquests pisos estan acomplint la seva funció social o han sigut recuperats, per famílies o plataformes com la PAH, d'especuladors que els tenien tancats només esperant que en un futur en poguessin obtenir un major rèdit econòmic.

A Artés no estem lliures d'aquests cicles especulatius que estan a l'espera de poder obtenir el seu benefici econòmic. Segons l'estudi d'habitatges buits realitzat a Artés durant el 2020 la quantitat de pisos en propietat de bancs, grans tenidors i fons voltors és de 139 habitatges (BBVA, Divarian, Caixabank, SAREB...). D'aquests 139, l'Agència d'Habitatge de Catalunya en té declarats 61 de buits i molts d'ells no estan en condicions d'habitabilitat.

Per tant hem de ser capaces de connectar amb la nostra consciència i veure des de quina lògica visualitzem el nostre món: des de la lògica del benefici econòmic i dels diners o des de la lògica del benestar col·lectiu i de la vida. Des de **vetllar per assegurar que es cobreixen les necessitats bàsiques i que qualsevol persona tingui una vida digna** o el de defensar la propietat privada a costa d'aquestes necessitats que constantment són vulnerades sobretot pels de sempre: els grans especuladors.

La forma en la qual hem accedit al sostre en què vivim no és el problema. Que l'habitatge estigui en mans del mercat privat, que qui té cases en té moltes i que una bona part de nosaltres no tenim un sostre segur on viure, sí que ho és. La gent vol viure tranquil·la, però en molts casos no queda altra opció que lluitar. A dia d'avui qui garanteix el dret a l'habitatge digne és el moviment popular.

Hi ha un privilegi de gènere en l'urbanisme

La primera vegada que ho vam escoltar, vam obrir uns ulls com unes taronges sense saber massa cap on anava la ponència. Fins aleshores ens movíem pels camins de la mobilitat sostenible i l'urbanisme amb espais més verds, com tantes altres persones. Però criteris de gènere en l'urbanisme quotidià? Urbanisme feminista? Evidentment no era (ni tampoc és) una dialèctica dominant del dia a dia.

L'urbanisme feminista posa les persones al centre del debat, al centre de la vida del poble i certament els espais es veuen i es viuen de manera diferent en funció del gènere, l'edat, la identitat sexual o la classe social.

De tota la vida l'urbanisme l'han fet els homes i s'ha construït des d'una òptica individualista. I Artés no n'és una excepció. Això no dista de la lògica masculinitzant d'altres àmbits de les superestructures que conformen la vida col·lectiva, però potser en l'àmbit del «territori» aquest biaix és més exagerat que mai, a més partint de la base que s'ha venut com a àmbit neutral, fora de la política, fora de les condicions subjectives.

Eren les 7 de la tarda i feia fred. Cosa normal en ple mes de desembre. Dues amigues baixaven des de la Plaça Vella fins a l'Escola de Música, fent una petita parada per comprar pa i alguns queviures. La Maria i la Tomé. Anaven tard.

Maria: Baixem pels caminets? I així escurcem?

Baixaren ben de pressa les escales del carrer Fort, no sense estalviar alguna patinada traïdora i van travessar la Bassa d'en Serola d'una revolada. Les dues van recórrer la perllongació del carrer Hospital, pel mig del carrer, amb certa despreocupació pel cotxe que pujava a força velocitat. Esquivant-lo, van fer una parada al carrer de les Muralles. Després d'un parell més de peripècies ja estaven fent curses pels caminets de connectivitat.

Tomé: Disculpi, és que..., no havíem vist que pujava pel camí. Està molt fosc i... anàvem molt ràpid i no hem pogut... parar (va dir la Tomé ajudant l'avi a recollir el seu bastó).

És evident que van acabar la cursa amb aquella topada. Desdibuixaren el ziga-zaga que quedava amb més calma, la qual cosa ja va anar bé per travessar la carretera de Sallent amb seguretat. Van resseguir-la fins a trobar el creuament amb el carrer Callaris i tombaren, accelerant el pas, seguint la inèrcia del pendent, l'una darrera l'altra, obligades per l'amplada de la vorera fins a trobar-se amb el pipican del carrer Pedrera. Amb compte van esquivar alguna cagarada despistada que havia sortit dels límits de fusta de l'espai i algun que altre bassal que es dibuixava irregularment pel sauló. Les escales van ser el darrer obstacle fins a tornar a topiar de nou amb la carretera de Sallent i creuar pel carrer del Carme.

Tomé: Ospa, per fi una mica de llum!

La cursa que van fer fins arribar a l'Escola de Música va ser antològica, sense gaire preocupacions al carrer del Carme (on una família berenava al banc i el jardiner retallava el gessamí fent algunes hores extres) ni al carrer Jardí (on la tertúlia de les terrasses donava per acabada l'època dels confinaments).

Maria: Tenim un poble ben estrany. Amb espais fets fa poc, oberts, amb llum, amb bancs i pensats per la gent, per córrer i relacionar-nos...

Tomé: Jaa. Com al carrer del Carme, al carrer Jardí o fins i tot anant cap al polígon. I en canvi, per alguns llocs només hi pots anar en fila índia, són poc il·luminats i no conviden a passar-hi i relacionar-s'hi.

Existeixen molts condicionants a l'hora de desdibuixar un poble i ens queda molta feina per fer. La il·luminació, com pensem els equipaments públics i els elements visibles, la necessitat de la vigilància formal de la pròpia gent, la publicitat no sexista, com d'important és un poble viu de petit comerç i els espais de cures i de descans, els arbres amb les seves ombres, els lavabos públics, l'accessibilitat, la participació ciutadana en definir el poble que volem, pensar les rutes quotidianes de la gent i fer-les còmodes, amb voreres amples, amb mobiliari (bancs, taules i fonts), accessibles i segures i des d'una òptica d'ús col·lectiu...

En el fons, tot això és urbanisme.

Dessuadores antifeixistes

Després de l'èxit de la primera comanda de samarretes antifeixistes, des de la CUP Artés hem cregut convenient encarregar dessuadores per seguir proclamant que el seu discurs de l'odi, de la violència i de la xenofòbia, no és benvingut als nostres carrers i places, als nostres barris i viles.

Aquest cop, les dessuadores s'han encarregat a Cotó Roig, que és una cooperativa manresana que produeix roba de cotó orgànic, contribuint d'aquesta manera també a un consum més responsable i assumint el nostre paper dins el teixit productiu del territori.

La participació i la complexitat dels seus usos

De vegades, quan dues persones conversen sobre participació, el seu significat és divergent i ambigu. Les bases en les quals assentem la participació política a grosso modo sol ser en un moment molt concret que es dona cada quatre anys: les eleccions. **Però aquesta és l'única manera de participar? És l'única fórmula real per tenir un impacte i crear canvis en la societat, obrir noves portes i crear noves realitats polítiques, econòmiques i socials?**

Abans de seguir, però, us proposem un exercici per poder reflexionar sobre la participació, la democràcia i poder discernir i filar més prim quan parlem de participació, ja sigui en entitats, associacions o en les mateixes administracions públiques, indispensable per a poder veure què assumim com a participació. L'exercici és fàcil, heu de substituir la paraula "participa" de les frases següent amb un sinònim més acurat:

1. En aquesta activitat hi han **participat** 53 persones.
2. Després de la seva **participació** en el debat, aquesta va fer-lo més extens i profund.
3. En les eleccions passades hi va **participar** el 65,74% de la població.
4. Kimber **participa** molt a les classes.
5. Des de l'entitat farem una enquesta **participativa** per saber què en pensen les sòcies de les activitats.
6. La Comissió Jove de la vila ha **participat** en la creació, elaboració i execució del nou programa juvenil.

L'objectiu que persegueix aquest exercici és que ens adonem que hi ha moltes maneres d'usar la paraula participar que potser no són les més adequades ni acurades. Bé, no ens enganyarem i direm que hi ha una única fórmula òptima ni exclusiva de participar però sí posar consciència en quin nivell de profunditat ens trobem. Una forma de fer-ho és a través de l'escala de participació que ens proposa Sherry Arnstein*. Arnstein ens proposa diversos nivells referits a quina situació d'apoderament es troba la ciutadania:

DESCOBREIX SOBRE...

***Sherry Phyllis Arnstein** (11 de gener de 1930 - 19 de gener de 1997) va ser l'autora de l'influent article "A Ladder of Citizen Participation" ("Una escala de participació ciutadana"). Treballant com a assistent del departament americà de salut, educació i benestar (HEW), va desenvolupar l'investigació que la va portar a desenvolupar l'article sobre decisió participativa.

Nivell de no participació	Manipulació	Una persona utilitza la resta per transmetre i executar les seves idees i objectius.
	Teràpia	És una forma emmascarada. Es comprèn la persona assistent com a persona que s'ha de curar, assisteixes a una activitat en concret però simplement segueixes ordres. S'assumeix que la població "s'ha de curar".
Participació simbòlica	Informació	S'informa a la població dels seus drets, responsabilitats i opcions. Només una direcció d'informació de dalt a baix.
	Consulta	S'informa a la població del procés i se'ls consulta i es tenen en compte les opinions per a les decisions finals.
	Col·locació	La idea ve imposada, es demana l'opinió i la implicació en l'execució de la decisió presa però el poder tradicional segueix sent el majoritari en la presa de decisions.
Poder popular	Associacionisme	La població pot entrar en associacions que els permeten negociar i influir al poder tradicional per tal que es comprometi a adoptar accions i mesures acordades conjuntament.
	Delegació de poder	Les negociacions entre ciutadania i representació pública poden resultar com aconseguir que la ciutadania tingui major representació i, per tant, més poder de decisió en un pla o programa. Es negocia més que respondre sota pressió.
	Població al control	Es dilueixen les jerarquies i el poder institucional i poblacional. Iniciatives creades des del poble i pel poble a partir d'espais de diàleg i negociació.

Taula d'elaboració pròpia amb informació extreta de la teoria de Sherry Arnstein.

No hi ha una forma correcta de participar, sinó que hi ha formes, registres i profunditats. **Cal, doncs, que no caiguem en la fal·làcia reduccionista que la participació és més acceptable quanta més gent hi és comptada.** Què considerem més participatiu: una consulta on simplement 100 persones voten sobre certes opcions o un procés de participatiu en què 15 persones defineixen, creen i executen tot un projecte? La participació és àmplia, amb molts més matisos i cal tenir present que les formes de participar sempre es poden complementar. En l'avaluació no només hi compta la quantitat sinó la qualitat del procés. Així que us animem a preguntar-vos sempre: Qui hi ha participat?, Com hi han participat?, Quina informació s'ha facilitat?, Com s'ha fet el procés?, Qui ha elaborat el procés? D'aquesta manera podem desgranar, o almenys intentar-ho, a quin nivell de profunditat en la participació ens trobem.

Entenem la participació com a eina per l'apoderament i l'autonomia ciutadana. Una fórmula de trobar-nos en la col·lectivitat i entendre l'altre. **No entenem de fórmules, però sí que volem ser crítiques i tenir la sensibilitat d'adequar cada procés a uns objectius concrets sabent en quines limitacions ens hem trobat per millorar-les.** Així que entenem que hi ha formes molt distintes a l'hora de participar més enllà: formulant breus enquestes, assistint a comissions, entitats, associacions de barri, espais de debat, espais i caus, xarxes de suport mutu i un llarg etcètera.

I tu, t'has preguntat mai de quina forma participes? T'animes a venir a dir la teua a l'Assemblea Local de la CUP Artés? El dia 28 de març farem assemblea oberta per recollir opinions i treballar conjuntament, apunta't-hi!

L'educació és segura? Com?

Durant aquest període de pandèmia ens han repetit anant i tornant que l'educació és segura. Si mirem què ha passat arreu de Catalunya, i Artés no és diferent, s'han hagut de confinar aules, hi ha hagut contagis entre companys/es, hi ha hagut professionals amb símptomes i aules tancades.

Hi ha recomanacions canviants des del Departament d'Educació i el cribratge post Nadal als professionals es realitza després d'haver començat les classes, quan ja es pot haver contagiats, la ventilació obliga a estar a temperatures excessivament baixes en període d'hivern...

Si ens han explicat bé com es produeixen els contagis, tant en persones asimptomàtiques com en les que no ho són, com és que ens intenten vendre aquesta frase com si fos un mantra? **Com podem repetir tantes vegades que l'escola és segura quan s'ha demostrat que segur, segur, hi ha poques coses en aquests moments?**

Seria bo pensar que les escoles es mantenen obertes per fomentar la igualtat entre infants i potenciar la funció culturalitzadora del sistema educatiu. Malauradament no és així. **Fa temps que es conviu en un sistema educatiu desigual, on es subvencionen escoles privades i concertades. Un sistema que diu que l'educació és gratuïta, però que a final de curs la majoria d'escoles públiques tenen la llista d'impagats o d'alumnes que no han pogut anar a les sortides.** Un sistema que proposa el teletreball en cas de confinament i pressuposa que tothom té ordinador i internet a casa. I que pot haver-hi un adult acompanyant-lo mentre es treballa o es fa teletreball.

Per tant, si l'escola no acaba de ser igualitària sinó que amb

aquesta pandèmia augmenta les desigualtats, com és que seguim dient que és segura? **Per necessitat.**

Vivim en un estat on la prioritat no són les persones, és l'economia d'algunes grans empreses, d'algunes grans famílies, que són les que necessiten seguir tenint treballadores cada dia. Per tant, cal seguir portant els alumnes a les escoles.

Però podríem fer que les escoles fossin més segures i més igualitàries? Sí, segur que sí.

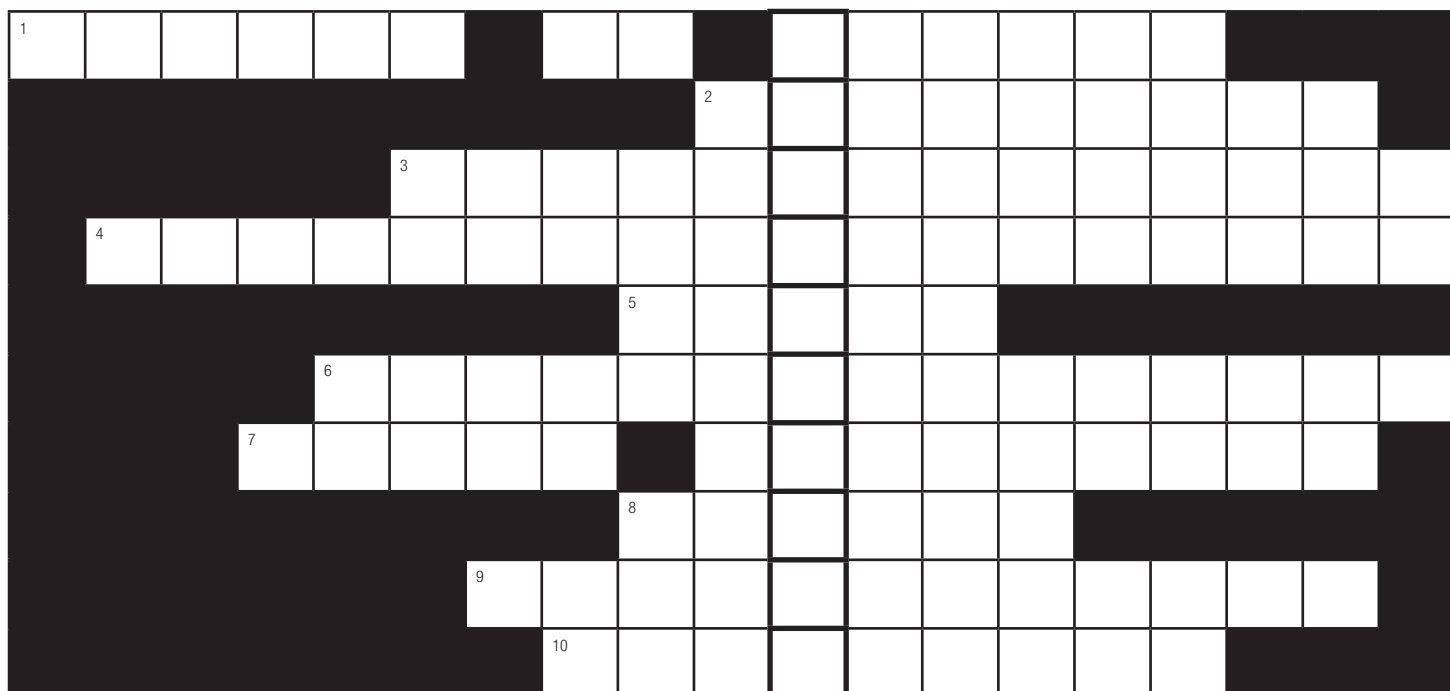
- Reduint ràtios a les aules i fent cribratges previs a les classes.
- Augmentant un pressupost ja esquitat anteriorment destinat a educació. **(El 2020 el pressupost d'educació era de 5.500 milions d'euros, el 2.2% del PIB i la Llei d'Educació de Catalunya marca que hauria de ser d'un 6% del PIB).**
- Replantant els horaris escolars. I fent horaris més saludables pels infants. Per exemple, amb una jornada continuada on només hi hauria una entrada i sortida. I per tant també replantant els horaris laborals.
- Introduint la funció dels educadors/es socials dins el personal de cada centre educatiu.
- Augmentant la durada dels permisos de maternitat i paternitat.
- **Incloent la renda garantida a la societat** per generar igualtat de condicions i donant papers a totes les persones i no només tenir l'obligació d'empadronar als nouvinguts.

Hem d'aconseguir que l'educació sigui culturalitzadora i realment igualitària i deixi de ser una necessitat per poder anar a treballar i per mantenir l'economia. Per això, hem de dignificar la vida.

Els mots encreuats de la CUP

De vegades costa una mica entendre'ns i potser no ens acabem d'explicar bé del tot...a veure si podem estar d'acord amb aquestes 10 idees com a mínim. Quantes n'encertareu?

1. Estructures de caire popular que han donat resposta a les necessitats de la població durant el confinament en absència de polítiques de caire social.
2. Una altra manera de fer economia. La conformen multitud d'iniciatives de producció, comercialització, consum i finançament que funcionen sota lògiques més democràtiques, equitatives, solidàries i respectuoses amb les persones, el medi ambient i els territoris que no pas les empreses capitalistes. És l'economia social i...
3. Filosofia politicoeconòmica que propugna la mínima intervenció d'organismes estatals sobre l'economia i la política, deixant així el benestar de la població a lliure albir del mercat capitalista.
4. Enfocament que subratlla que el gènere, l'ètnia, la classe o orientació sexual, com d'altres categories socials, lluny de ser "naturals" o "biològiques", són construïdes i estan relacionades.
5. Conjunt de tasques que produeixen béns i serveis que serveixen per regenerar quotidianament i generacionalment el benestar físic i emocional de les persones. Solen ser mal pagades o no considerades com una feina.
6. Operació mitjançant la qual l'Estat assumeix l'administració de la totalitat de certs sectors econòmics controlats anteriorment per particulars.
7. Ingrés pagat per l'estat a cada membre de la societat, sense prendre en consideració si és ric o pobre.
8. La CUP, per enviar Artur Mas a la paperera de la història ,va passar per un llarg procés. En una assemblea nacional extraordinària, es va empatar a mil-cincents...
9. Corrent polític, social i econòmic que defensa reduir el consum de productes que no són necessaris i així garantir una millor gestió dels recursos naturals.
10. Treball que una persona assalariada fa de més, sense que aquest sigui remunerat, és a dir, el treball impagat que és extret de la força de treball del treballador per part del capitalista o empresari.

Funcionariat, serveis bàsics i gestió pública

Aprofitant que fa poc es va jubilar la Montse Chumillas, una de les treballadores històriques del nostre ajuntament, volíem aprofitar per agrair la seva feina i la que fan dia a dia els i les treballadores municipals. Persones com la Montse, que viuen i senten el poble com si fos seu, encara que molta part de la població no en tingui aquesta percepció.

Feina que moltes vegades fan amb mancances estructurals que, des que ens vam crear com a partit municipal, estem intentant millorar, tot i les traves sistèmiques que volem exposar a continuació.

L'Ajuntament d'Artés té problemes de plantilla (és curta), d'excés de responsabilitat pel lloc de treball que ocupa part del personal, de manca de contractació de personal més qualificat o en àmbits estratègics, de desajustament de sous, amb nivells de funcionarització molt baixos i amb una gran eventualitat entre moltes altres mancances.

Tot això fa que molts treballadors/es hagin de fer sobreexforços per poder donar el servei que es mereix la ciutadania del municipi anant més enllà de l'òptica contractual i, per altra banda, també fa que no hi hagi una excessiva supervisió tècnica de les tasques i la qualitat de molts dels serveis que s'ofereixen tant amb personal intern com amb empreses externes.

Tot això no només és culpa de l'estratègia dels antics o actual equips de govern. Això és una conseqüència d'un sistema que ha fomentat l'externalització dels serveis que són bàsics.

Deixar al lliure mercat els serveis funeraris quan tothom morirà sí o sí, deixar en mans d'Endesa la propietat i la gestió de l'electricitat quan totes les cases necessiten llum, deixar en mans de mútues privades fins i tot la sanitat dels funcionaris, deixar part de l'educació en mans de l'església catòlica...

I tots aquests elements tenen, a llarg termini, un cost molt més elevat i un control inferior per la població: fets amb gestió privada, no pas pública, després de campanyes de desprestigi del funcionariat i de les empreses públiques.

El problema és que les elits i les empreses de l'IBEX ho controlen més gestionat així, d'aquí les portes giratòries estatals i dels Països Catalans. Els polítics estatals i autonòmics fa temps que han anat fomentant lleis i polítiques per fomentar aquest procés de buidar de contingut la gestió pública per donar poder i control al privat.

Revertir això serà complicat, però és imprescindible de reduir les desigualtats socials que augmenten dia a dia. **Els serveis bàsics han de ser públics i el personal i la gestió d'aquests han de ser funcionaris amb les condicions laborals que pertocuen.**

Rebrot literari

El passat mes de juliol vam fer la presentació de llibres en espais oberts i respectant la distància vírica, però apropant la interacció social i cultural.

Es van presentar tres llibres: "Torna el feixisme?", "Feminisme per al 99%" i els 3 volums del "Llibre Negre", aportant anàlisi i visió crítica a la situació actual, i també posant llum a la història del moviment catalanista llibertari.

Seguim apostant per la cultura!

▶ UN
NOU ▶▶
▶▶ CICLE
PER ▶▶
GUANYAR

